השפילה את שלה . לחשה לי , הלוואי והיתה לי דרך לעצום אוזניים . למה אני צריכה לשמוע את זה .

הוא חשב שהיא מגזימה עם משהו והיא חשבה שהוא אדיש לאותו המשהו . נשמע שהם באו עם המשהו מהבית כי הטיעונים שלהם נשמעו מתורגלים ושגורים . אתה תמיד . את יותר . עזבי אותי כבר מזה . תעזוב אתה . אין לי כוח אליך . אז תפסיק . תפסיקי את . אז די . בסדר אז די .

אבל לא היה די כי הוא היה חייב לזרוק עוד איזו מילה ואז גם היא . והוא אמר אני לא הולך לענות לך אבל ענה . והיא אמרה אני לא מתכוונת להיגרר אבל נגררה . וככה זה נמשך ונמשך עד שהמנות שלהם הגיעו והם עברו לחבוט בהן בסכיניהם .

מינה הסתכלה עלי בזעזוע ואמרה , זה נורא .

ואני אמרתי , תראי כמה אהבה יש ביניהם , כמה תשוקה . הלוואי עלי .

ומינה אמרה , בדרנית . ולא העלתה בדעתה שאני לא צוחקת .

ואז אמרה , אצלנו אין דברים כאלה .

ואני אמרתי , מריבות הן רכיב בסיסי בתפריט של יחסים תקינים .

בהמשך, כשהגענו לשלב הקונפליקטואלי שלנו , כשהמאבקים בינינו הרקיעו שחקים וברקים , תהינו ביחד אם ועד כמה הם מסמנים את תקינותה של המערכת . אבל באותו הזמן , בבית הקפה , מינה בהתה בי בחוסר הבנה ואמרה , בואי נלך מפה .

הלכנו משם אבל שם לא הלך מאתנו . וכשמינה ספרה לי על בעלה הסרבן וסירבה לקרוא למריבה בשמה , הזכרתי לה את בית הקפה ואמרתי , יחסים ללא מריבות כגופות בלי נשמות . והיא שבה ונאחזה בעמדתה ואמרה , שטויות במיץ . השם שונא מחלוקת . כל הכועס כל מיני גיהנומים שולטים בו .

אבל במקרה ההוא אכן היתה מריבה וכל מיני גווניה שלטו בהם .

מינה המשיכה לומר שאני טועה . ואני המשכתי לומר שאם בעלה רב אתה אז הם רבו .

והיא אמרה שצריך שניים לטנגו ואני אמרתי שמומלץ לדעת מה זה טנגו לפני שמדקלמים סיסמאות . ושלטנגו דווקא מספיק אחד . כלומר , מספיק

אחד שיוביל טנגו. וככה גם במריבות, סליחה, בוויכוחים שלהם.

**

בעלה של מינה אמר, כל הכבוד אשתי, אין ספק שהרשמת אותם עם הרמב"ם. עוד פעם פעמיים ומכתירים אותך לרבנית של הרשת.

אבל מינה לא השתעשעה ולא הצליחה ליהנות מהרגע ולא הצליחה להחליט אם לקחת או לדחות את ההצעה. ומה אם התפקיד ידרוש מעבר ליכולותיה? ומה אם יאתגר את גבולותיה? ומה אם יזמן לה אינטראקציות בעייתיות? היא ביקשה מבעלה שיחליט. ממש התחננה. בבקשה, תגיד לי מה לעשות. הוא סירב ואמר, מצטער מינה. אני לא יכול להכריע בדברים שאני לא מבין בהם.

והיא אמרה, אתה אולי לא מבין בדברים האלה אבל אתה מבין בי.

והוא אמר, נכון. ואני סומך עליך שתבחרי נכון.

והיא אמרה, אבל אני לא סומכת עלי.

והוא אמר, אולי תתייעצי עם אבא שלך?

והיא אמרה, ההורים שלי מתפללים שאעזוב את החנות. הוא בטוח יגיד לי לא.

והוא אמר, אז תגידי שאת רוצה שאגיד לך כן.

והיא אמרה, אז אתה אומר לי שכן?

והוא איבד טיפה מהסבלנות, ואמר, די מינה. פשוט תחליטי. מינה חושבת שאיבוד הסבלנות קשור לזה שהשיחה התנהלה תוך כדי פירוק הקניה השבועית, מלאכה ששניהם מתעבים.

ומינה אמרה, מה די. והוא אמר, שום דבר. והיא אמרה, תגיד מה. והוא אמר, כלום מינה כלום. והיא אמרה, נו תגיד, אני רוצה לדעת. והוא אמר, אני לא בטוח שאת רוצה. ומינה אמרה, אל תסנן לי, אני לא ילדה קטנה. והוא אמר, זהו שלפעמים את קצת כן. והיא אמרה, למה אתה מתכוון. והוא אמר, לפעמים אני מרגיש שגם אותך אני צריך לגדל.

אל תסנן לי, אני לא ילדה קטנה. והוא אמר, זהו שלפעמים את קצת כן. והיא אמרה, למה אתה מתכוון. והוא אמר, לפעמים אני מרגיש שגם

אותך אני צריך לגדל .

ומינה אמרה , אני שומעת . והשתתקה. ואז שתקה ושתקה , ככה כמה שעות וגם הוא . ואחרי חצי יום הוא אמר , נו תגידי . והיא אמרה , מה. והוא אמר, דברי . והיא אמרה , אין מה . והוא אמר , עדיף לריב דיבורים מלריב שתיקות . והיא אמרה , אני לא רבה . מה פתאום רבה . אף אחד לא רב. מי רב .

ובעלה אמר , הרב רב .

והיא חייכה כי הבדיחות הטפשיות שלו תמיד מצחיקות אותה . גם כשהם באמצע לריב . כלומר , להתווכח .

אבל הוא נותר רציני ואמר , מותר לך להיעלב .

והיא אמרה , אין מה להיעלב . ואתה צודק , אני ילדה קטנה .

והוא אמר , לא התכוונתי לזה ככה .

והיא אמרה , אז יופי , אז הכל בסדר .

והוא נאנח בייאוש ואמר , את רואה ? אי אפשר אתך .

והיא אמרה , אי אפשר מה .

והוא אמר , לריב . אי אפשר לריב אתך .

והיא אמרה , אני לא מבינה .

והוא אמר , אני יודע . והטון שלו היה כעוס (מינה קראה לזה טעון) .

והיא אמרה , אני לא מבינה , אתה רב אתי בגלל שאני לא רבה אתך ?

והוא אמר , כן . כן . בדיוק כן . והקול שלו כמעט צעק (מינה קראה לזה התרגש) .

ואז שניהם קצת שתקו ואז הוא אמר בקול רגיל , אולי אפילו טיפה נמוך : עזבת את ההוראה . דרשת רמב"ם לחילונים . הסתחבקת עם ערביה . את אישה חזקה מינה ברגר .

ומינה אמרה בזעזוע , הסתחבקת? מאיפה אתה מכיר את המילה הזאת ?

והוא אמר, לא יודע. ממך אולי? אני חושב ששמעתי אותה ממך.

והיא אמרה, אז מה אתה רוצה להגיד?

והוא אמר, שאם את מסוגלת לכל הנ"ל את מסוגלת גם לריב עם בעלך.

והיא אמרה, בסדר אני מבינה. אני אשתדל יותר.

ואז הוא כל כך צחק ומינה הצטרפה אליו והתמסרה לצחוק ללא כל השתהות ובדיעבד התייחסה לכל הסיפור כאילו היה בדיחה אחת גדולה.

*

מינה לקחה את התפקיד.

לא היה לה את מי לשאול ואיריס שכנעה ולחצה והבטיחה לבוא לקראתה בכל מקום שבו יהיו לה אתגרים תרבותיים, דניאל אמרה, בטח הכריזו בקורס מוחלשים על תחרות המגוון המצטיין, והבטיחה למינה לעמוד לרשותה לכל סינג'ור שידרש. ומינה החליטה ללכת על זה. היא אומרת, לא החלטתי, זה פשוט קרה. כלומר, משמים ככה יצא. ואני אומרת, תעשי לי טובה מינה, הכל משמים אבל את החלטת. פייס איט.

כך או כך, מינה לקחה את התפקיד והתמסרה אליו באותה טוטאליות שבה התמסרה לדברים. רצינית כמו פקיד במס הכנסה ויסודית כמו עקרת בית הונגריה.

דניאל טענה שמינה לא התמסרה אלא הסתערה. שהיא התנפלה על התפקיד בחמת זעם כאילו היה אויב שצריך למגר. היא הטיחה מילים לטבלאות, שיגרה הזמנות לספקים, ובנתה את הלו"ז וסגרה הצעות מחיר וכתבה לדניאל תסריטי שיחות לכל האינטראקציות הבעייתיות, (קרי: שיחות עם סופרים) וגררה סטנדים מצד לצד וניידה ספרים מקום למקום ומתחה דגלונים מקיר לקיר והפכה את החנות על כרעיה ועל קוראיה.

והדברים פעלו את פעולתם.

אנשים נמשכו לאווירת הפסטיבל ששרתה על החנות. נכנסו, שוטטו בין המדפים, שאלו, מה קורה, למה זה ככה? יש משהו מיוחד? ומינה אמרה, בשבוע הבא. משבוע הבא. מבצע תרבוק. שזה תרבות פלוס ***BOOK***. הבנתם? יהיו מפגשים עם סופרים ושיחות עם סופרות ושעת סיפור ומלא הפתעות ומבצעים. תבואו. תביאו את הילדים.

והטון שלה היה כל כך מונוטוני וכל כך חסר צבע וכל כך דיסוננטי לתוכן ולאווירה הכללית, שבהפוך על הפוך גרם לכולם להקשיב ולהתעניין ולרכוש כרטיסים ולשריין מקומות לאירועים השונים.

והטון שלה היה כל כך מונוטוני וכל כך חסר צבע וכל כך דיסוננטי לתוכן ולאווירה הכללית, שבהפוך על הפוך גרם לכולם להקשיב ולהתעניין ולרכוש כרטיסים ולשריין מקומות לאירועים השונים.

איריס אמרה לה, יש לך את זה מינה. ומינה שאלה, יש לי את מה? ודניאל אמרה, את זה מינה. את זה. ומינה אמרה, אין לי שום דבר. רק מחויבות לעבודה שלי. אני עושה מה שצריך.

*

התפקיד החדש של מינה הביא אתו שורה של הטבות ובראשה העלאה במשכורת.

מינה חששה שהכסף יפתה אותה להפוך את העבודה הזמנית לקבועה. בעלה אמר, אני לא רואה שאת מחפשת משהו אחר. והיא אמרה, בדיוק.

והוא אמר שחשב להזמין מזגן לסלון אבל בסדר, הם ישימו את הכסף בצד. והיא אמרה, לא. בצד זה נשאר שלנו. בצד זה לא טוב. בוא נתרום אותו.

הוא אמר, מה פתאום. והיא אמרה, זה בונוס שאני קבלתי. הוא שלי. לא? והוא אמר, לא. הוא שלנו. והיא אמרה, אבל זו אני שעובדת. לא? והוא אמר, שנינו. את עובדת שם ואני פה. והיא אמרה, זה לא אותו דבר. והוא אמר, נכון. פה יותר קשה.

ומינה השתתקה ואחר כך אמרה, טוב, בסדר.

והתכוונה לוותר אבל לא הצליחה.

אחרי שבעלה יצא לכולל, היא התקשרה לאבא שלה וסיפרה שקיבלה בונוס ולא פירטה על מה, והציעה לתת את הכסף לכולל שלו. והוא שמח ואמר תודה רבה, והיא סיפרה לעצמה שהיא עושה מתן בסתר ולכן חייבת בהסתרת הדבר גם מבעלה, והתאמצה להאמין לשטות של עצמה. אבל אחרי שעתיים אבא שלה חזר אליה עם שאלות בנוסח אמא שלה שטביעות אצבעותיה היו מפוזרות על כל הזירה.

שורה תחתונה הוא אמר , אני לא יכול לקחת כסף ממקור לא כשר .

ומינה כעסה ואמרה , זה כסף . זה לא אוכל . מה זה לא כשר ?

ואבא שלה שתק ואמא שלה , שאכן עמדה שם מאחוריו ומצדדיו , אמרה, מינה ’לה, אני חוששת שאת מושפעת לרעה .

והיא אמרה , איזה רעה , מי רעה .

ואמא שלה אמרה בשקט שהטריף את מינה , תקשיבי לעצמך , תשמעי איך את מדברת. קצת איבדת את זה , לא?

ומינה אמרה בקול שיש המכנים צעקה , לא איבדתי את זה . יש לי את זה .

ובדיוק אז חזר בעלה ושאל מה יש לה ומינה ניתקה את הטלפון וסיפרה לו והוא לא כעס ולא נעלב ולא עשה שום עסק , רק אמר , טוב , אז נקנה מזגן .